

3. adventna nedelja B

*Duh Gospoda Boga je nad menoj.
Poslal me je, da oznanim blagovest ubogim,
da povežem strte v srcu,
da okličem jetnikom prostost,
zapornikom osvoboditev. (Iz 61,1)*

Prvo berilo

Izaija 61,1-2a.10-11

Duh Gospoda Boga je nad menoj, ker me je Gospod mazilil. Poslal me je, da oznanim blagovest ubogim, da povežem strte v srcu, da okličem jetnikom prostost, zapornikom osvoboditev, da oznanim leto Gospodove milosti. Silno se veselim v Gospodu, moja duša se raduje v mojem Bogu. Zakaj odel me je z oblačilom odrešenja, ovil me je z ogrinjalom pravičnosti kakor ženina, ki si nadéne venec, kakor nevesto, ki se okraši z nakitom. Saj kakor zemlja poraja svojo rast in kakor vrt poganja svoje seme, tako bo Gospod Bog dal poganjati pravičnost in hvalo pred vsemi narodi.

Drugo berilo

1 Tesaloničanom 5,16-24

Bratje in sestre, vedno se veselite. Neprenehoma molíte. V vsem se zahvaljujte: kajti to je Božja volja v Kristusu Jezusu glede vas. Duha ne ugašajte. Preroštev ne zaničujte. Vse preizkušajte, in kar je dobro, obdržíte. Zla, pa naj bo kakršno koli, se vzdržíte. Sam Bog miru naj vas posvetí, da boste popolni. In vse, kar je vašega, duh, duša in telo, naj se ohrani neoporečno, dokler ne pride naš Gospod Jezus Kristus. On, ki vas kliče, je zvest in bo to izpolnil.

Evangelij

Janez 1,6-8.19-28

Bil je človek, ki ga je poslal Bog; ime mu je bilo Janez. Prišel je zaradi pričevanja, da bi namreč pričeval o luči, da bi po njem vsi sprejeli vero. Ni bil on luč, ampak pričeval naj bi o luči. To pa je Janezovo pričevanje: Ko so Judje poslali k njemu iz Jeruzalema duhovnike in levite, da so ga vprašali: "Kdo si ti?", je priznal in ni tajil. Priznal je: "Jaz nisem mesija." "Kaj torej? Si mar Elija?" so ga vprašali. "Ne, tudi to nisem", jim je rekel. "Ali si prerok?" "Ne," je

odgovóril. Rekli so torej: "Kdo si, da bomo mogli odgovoriti tistim, ki so nas poslali. Kaj praviš sam o sebi?" Dejal je: "Jaz sem glas vpijočega v puščavi: zravajte Gospodovo pot, kakor je rekel prerok Izaíja."

Odposlanci so bili iz vrst farizejev. Vprašali so ga in mu rekli: "Kaj torej krščuješ, če nisi ne mesija ne Elija ne prerok?" Janez jim je odgovóril: "Jaz krščujem z vodo, med vami pa stoji on, ki ga ne poznate, tisti, ki pride za menoj, in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen na sandali." To se je zgodilo v Betaniji, onkraj Jordana, kjer je Janez krščeval.

V razmislek

Advent – čas, ki v strnjeni obliki opiše protislovne človeške izkušnje: na eni strani vedno znova doživljamo, koliko stisk je prisotnih v našem življenju in na našem svetu – tako stiska in trpljenje, ki je posledica nepravilnih in grešnih ravnanj, kakor tudi globoka stiska, ki nima vzroka, ki je preprosto del našega osebnega življenja in človeške zgodovine.

Trpljenje, do katerega pride zaradi osebnega grešnega ravnanja, je mogoče odpraviti tudi z osebno spreobrnitvijo in pokoro. Zato beremo v berilih današnje nedelje o postavi Janeza Krstnika, zadnjega velikega in neutrudnega oznanjevalca in preroka, ki je vedel, da poleg opozoril potrebujemo tudi zunanja dejanja, pripravljenost ljudi na notranje očiščenje pa je poudaril z znamenjem zunanjega očiščenja.

Poleg izkušnje lastne krivde pa vedno znova doživljamo tako v svojem lastnem življenju, kakor tudi v zgodovini celotnega človeštva vpletenost v skupno krivdo, ki pa ni posledica osebnega ravnanja in ki pogosto razvije nepričakovano in neverjetno spiralo zla in hudega, katere začetek pa je mogoče najti morda že generacije pred nami. V to situacijo navidez absolutne izročnosti na milost in nemilost, brezupnosti in resignacije, ki je mi sami z vsemi človeškimi močmi skoraj ne moremo razrešiti, izreče naslednji prerok svoje odrešilne in osvobajajoče besede. Te besede nam lahko dajo tolažbo in nas spremljajo v naši osebni zgodbi nemoči, hkrati pa so upanje in zaobljuba vsemu človeštvu. Lahko nam služijo kot spomin na našo nalogo, da se trudimo za ponovno vpostavitvev Božjega reda. Tako kakor nekoč v starem Izraelu, kjer so vsakih 50 let oklicali "milostno Gospodovo leto", da bi vsakemu človeku povrnili možnost človeka vrednega življenja.

Nikoli se ne bomo mogli povsem odreči vsej razsežnosti zla in trpljenja. To tudi ustvarja razdvojenost med obdarjenostjo z odrešitvijo in še ne dovolj globokim doživetjem te obdarjenosti, na kar nas advent tako zavestno opozarja. Vendar pa nas Bog hkrati obdaruje s tistimi darovi in zmožnostmi, ki nas usposabljaajo, da se zaščitimo in zavarujemo. In tam, kjer naše lastne zmožnosti odpovedo, nas On sam odene z velikim ogrinjalom. "Silno se veselim v Gospodu, moja duša se raduje v mojem Bogu. Zakaj odel me je z oblačilom odrešenja, ovil me je z ogrinjalom pravičnosti" (Iz 61,10). Kaj to ni dovolj velik razlog za veselje in hvaležnost na današnjo "Gaudete" nedeljo?